

genlunde siffer; men naar de gamle Mænd dø ud, som kunne sige, hvor de vare, og i hvilket Løb de vare her i Landet, vil dette ikke mere kunne opnaas, og de Undersøgelser, som derpaa kunne grundes, ville være usfuldstændige. Lad os faae et saadant Kort og lad det blive hængt op i det oldnordiske Museum; det vil give en Belysning af vore Forsædres Tilstand paa den Tid, hvorom vi ikke haae andre Oplysninger. Dette var den ene Bemærkning. Den anden Bemærkning, som ikke tidligere har været fremført, skal jeg tillade mig at henvende til, den ærede Kirke- og Undervisningsminister; jeg omtaler Sagen her, da den virkelig staar i Forbindelse med et ikke aldeles uvigtigt Penge-spørgsmaal. Vi haae allerede offret ikke saa faa Midler paa at faae bragt vore gamle Mindesmærker tilbage til deres oprindelige Skikkelse; jeg taler her om saadanne Kirker som Kirken i Kallundborg, Esbern Snares gamle Kirke, Sorø Kirke, Viborg, Roskilde og Ribe Domkirker og enkelte betydeligere Landsbykirker, f. Ex. Hjemmesløv Kirke ved Sorø. Vidensfaben lærer — jeg vil ikke sige altid i tilstrækkelig Grad — for, at vi virkelig kunne faae dem bragte tilbage til deres oprindelige Skikkelse; men det lykkes dog, imidlertid koster det Penge. Naar man nu har bragt dem tilbage til deres oprindelige Skikkelse, er det ganske vist ikke, for at disse Kirkebygninger i en forøget Grad skulle tjene til Opbyggelse for den Gudstjeneste, der ikke har bygget dem — den kunde være tjent med dem, som de vare —; men det er historiske Mindesmærker, der besøges af andre Hensyn end af strengt kirkelige. Naar man besøger en saadan Kirke, slipper man imidlertid ikke for at give Penge ud, og nu kommer det Spørgsmaal, som jeg vil rette til den høitærede Minister: Kan der ikke nu, da Jernbanenettet tyder paa at skulle blive bragt i Stand, blive sat en fast Tægt for Besøg udenfor Kirketiden i disse restaurerede Mindesmærker, og kan der ikke blive holdt et Regnskab over de Penge, der komme ind paa den Maade? Besøgende haae ikke særlig Lykt til ogsaa i den Anledning at give Penge ud til Kirkebetjentene, som man har tilstrækkelig Besvær med ved andre Leiligheder i Henseende til Penge, og disse Penge kunne ikke disse Kirker til Gode. Kunde der ikke, efter at vi i dyre Domme haae betalt disse Kirkers Restauration, paa denne Maade samles en lille Fond til deres Vedligeholdelse, og til, at ogsaa andre kunne komme i Betragtning? Det er denne Hensøndelse, der slet ikke vedkommer Kirkevoesenet, men nærmest Oplysningsvoesenet i Almin-

delighed, som jeg vil gjøre til den ærede Kirkeminister. Naar der dernæst blev gjort en Smule Mere for, at man paa Jernveiene kunde se, at man ved at henvende sig der og der kunde faae Kirkerne at se mod en Betaling, der tilfaldt Fonden for vore gamle Mindesmærkers Restauration, var der maaske mange flere, der vilde nyde godt af saadanne fjernere Egenes smukke Mindesmærker, og som med Glæde vilde give de Midler, der kræves, for at faae Kirkerne lukkede op og foreviste. Det var dette Par Bemærkninger, jeg vilde tillade mig at gjøre ved Finantslovens første Behandling.

Finantsministeren: Jeg ønsker ogsaa over for det ærede Medlem, som nu satte sig, (Zahle) at indskyde en ganske kort Bemærkning. Det ærede Medlem spurgte mig nemlig om, hvorledes det kunde være, at Regjeringen skjød Undersøgelser hørt om Administrationens Krav og Bilskaar, og haa undrede sig derover. Jeg kan ikke Andet end undre mig over, at det ærede Medlem kan stille et saadant Spørgsmaal; der har jo været en hel Række af Undersøgelser og Forhandlinger over alle herhenhørende Spørgsmaal. Fordi Undersøgelsen ikke netop har været ført i den Form eller blev foretagen paa den Maade, som det ærede Medlem til en vis given Tid ansaa for hensigtsmæssig, deraf følger ikke, at der jo har været en Række af de mest omfattende og omhyggelige Undersøgelser om disse Forhold. Der gives jo vist ikke et eneste Administrationsforhold, som ikke har været Gjenstand for Undersøgelser af Lovgivningsmagten; ethvert af disse Spørgsmaals Behandling er jo et Led i den Rjæde af de sig stadig fortsættende omfattende Undersøgelser. Frem for Alt, hvorledes haae ikke Lønningslovene var for var været Gjenstand for den omhyggeligste Prøvelse? Dette henstiller jeg til det ærede Medlems Overveielse. Jeg forbeholder mig, naar Pensionslovsforlaget kommer til Behandling, at udtale mig noget nærmere om de Resultater, hvortil disse mangfoldige Arbejder og Undersøgelser haae ført.

Ministeren for Kirke og Undervisningsvoesenet: Det er ikke forekommet mig, at de Udtalelser, der forøvrigt ere faldne i disse to Dage, haae givet mig nogen særlig Opfordring til at udtale mig for det Ministeriums Bedkommende, som er mig betroet. Imidlertid er der dog ogsaa igaar, ligesom i Dag, fremkommet enkelte Ytringer, som i alt Fald kunne give Anledning til nogle Bemærkninger fra min Side, som jeg tror kunne haae nogen Betydning maaske